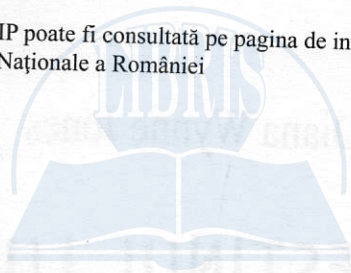

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet
a Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1 București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DIANA WYNNE JONES
Conrad's Fate
copyright © Diana Wynne Jones, 2005

Traducere din limba engleză
IOANA GHIȘA

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-338-5

CAPITOLUL ÎNTÂI

Când eram mic, mă gândeam mereu la Stallery ca la un fel de castel din povești. Îl admiram de la fereastra camerei mele înălțându-se pe unul dintre piscurile muntoase ce se vedeau dincolo de orașul Stallchester, cu ferestrele și suprafețele lui aurite strălucind în lumina soarelui. Când, în sfârșit, am ajuns acolo, nu mi s-a mai părut desprins din poveste.

Stallchester, orașul unde ne aveam librăria, era situat tot sus în munți. Există multe lanțuri muntoase aici, în Seria Șapte, iar Stallchester se află în Alpii englezi. Mulți credeau că din cauza munților semnalul de televiziune nu ajungea decât într-o parte a orașului, dar unchiul mă lămurise că asta se datora celor de la Stallery.

– E vorba despre vrăjile de protecție cu care înconjoară zona, pentru a împiedica orice investigație, spunea el. Magia bruiază semnalul.

Unchiul era magician în timpul lui liber, așa că știa el despre ce vorbea. Ne întreținea gestionând librăria din cartierul unde se află și catedrala. Era un omuleț numai piele și os și plin de griji, cu un petic de chelie sub plete. Era fratele vitreg al mamei și i se

părea mereu o povară să fie nevoit să aibă grijă de mama, de mine și de Anthea. Alerga de colo până colo bombănind:

– Și cum să gădesc *banii*, Conrad, când vânzările de carte merg atât de prost?!

Și librăria avea numele nostru – chiar deasupra ferestrei arcuite și a ușii verzi și întunecate scria cu litere aurii, ușor șterse, GRANT ȘI TESDINIC –, însă unchiul Alfred știa să explice că acum îi aparținea lui. El și tatăl meu demaraseră afacerea. Însă, imediat după nașterea mea și cu puțin timp înainte de moartea lui, tatăl meu avusese nevoie urgentă de bani și își vânduse partea sa de librărie unchiului Alfred. Apoi el a murit, și unchiul a trebuit să aibă grijă de noi.

– Și așa se cuvine de fapt, spunea mama în felul ei absent. Nu are altă familie în afară de noi.

Sora mea Anthea îmi spunea că ar fi vrut să știe pentru ce avusese tata nevoie de bani, dar nu reușise să afle. Unchiul Alfred susținea că nu știa.

– Și n-ai cum să pricepi nimic din ce zice mama, spunea Anthea. O ține doar cu afirmații de felul „viața e o loterie“ sau „tatăl tău era de obicei lefter“, deci tot ce pot să cred e că a fost vorba despre datorii la jocurile de noroc. Că doar cazinoul e chiar aici, la capătul celălalt al străzii.

Aproape că mă încânta ideea ca tatăl meu să fi jucat jumătate de librărie la jocurile de noroc. Și mie îmi plăcea să risc. Când aveam opt ani, împrumutasem o pereche de schiuri și coborâsem pe cea mai abruptă și mai alunecoasă pistă, iar vara pornisem să escaladez stâncile. Simțeam că pășesc pe urmele tatălui meu. Din păcate cineva m-a zărit la jumătatea drumului spre Stall Crag și i-a spus unchiului meu.

– A, da, cum se poate, Conrad, a rostit el mișcându-și arătătorul zbârcit spre mine. Nu-mi permit să-ți mai dau voie să-ți asumi astfel de riscuri.

– Dar tata și-a asumat riscuri pariind pe toți banii aceia.

– I-a pierdut, a spus unchiul, și asta e o altă problemă. Nu știam prea mult despre afacerile lui, dar, dacă mă gândesc mai

bine, cred că știu ce s-a întâmplat: a fost ruinat de aristocrații ăia ticăloși de la Stallery.

– Ce? Vrei să zici că a venit contele Rudolf și l-a amenințat cu un pistol?

Unchiul a râs și mi-a ciufulit părul.

– Nu a fost așa dramatic, Con. La Stallery totul se face în liniște și cu bune maniere. Ei manipulează posibilitățile ca niște adevărați domni.

– Ce vrei să spui?

– Îți voi explica atunci când vei fi destul de mare ca să înțelege magia marilor finanțe. Între timp, Con, a adăugat el pe un ton grav și adâncindu-și ridurile într-o expresie serioasă, nu-ți permiți să-ți rupi gâtul la Stall Crag, chiar nu-ți permiți cu karma nefastă pe care-o porți.

– Ce-i aia karma?

– E un alt lucru pe care ți-l voi explica atunci când vei fi mare, mi-a răspuns unchiul. Dar să nu te mai prind că încerci să te urci pe stânci.

Am oftat. Karma era, evident, ceva foarte greu din moment ce te împiedica să te urci pe stânci. Am mers s-o întreb pe sora mea, Anthea. Ea e cu aproape zece ani mai mare decât mine și, deși foarte tânără, era deja extrem de cultivată. Stătea aplecată peste un maldăr de cărți deschise pe masa de la bucătărie, cu șuvițele lungi și negre atârând pe pagina pe care lua notițe.

– Nu mă deranja acum, Con, a spus ea fără să-și ridice ochii.

O să devină precis ca mama, mi-am spus în sinea mea.

– Dar trebuie să știu ce-i aia karma.

– Karma?

Anthea și-a ridicat privirea. Are ochi negri și uriași. I-a deschis larg și s-a uitat la mine cu curiozitate.

– Karma e ca un fel de soartă, doar că are de-a face cu ce-ai făcut într-o viață anterioară. Să zicem că într-o viață de dinaintea acesteia ai făcut ceva rău sau *nu ai făcut* ceva bun, atunci soarta te va ajunge din urmă în această viață, asta, bineînțeles, dacă nu o îndrepti prin a fi foarte bun și ceva pe deasupra. Înțelegeți?

– Da, am zis eu, deși nu prea înțelegeam. *De obicei* oamenii trăiesc mai multe vieți?

– Magicienii asta spun. În ce mă privește, nu știu ce să zic. Adică ce, ai putea *verifica* dacă ai avut o viață înainte de asta? Dar de unde ai auzit de karma?

Pentru că nu voiam să-i spun de Stall Crag, am răspuns cu un aer distrat:

– O, am citit undeva. Și ce înseamnă manipularea posibilităților? E un alt lucru despre care am citit.

– E ceva ce mi-ar lua secole să-ți explic și nu am timp, a spus Anthea aplecându-se din nou asupra notițelor. Nu pari să pricepi că mă pregătesc pentru un examen care mi-ar putea schimba întreaga viață!

– Atunci când ai putea să aduci prânzul? am întrebat eu.

– Da, pentru că nu la asta se reduce oare viața mea? a izbucnit Anthea. Fac toată treaba pe aici și ajut cu librăria de două ori pe săptămână și nimănui nici măcar *nu-i trece prin cap* că poate-aș vrea să fac altceva! Pleacă de-aici!

Nu era o idee bună să te pui cu Anthea când se înfură. Am plecat de acolo și am încercat s-o întreb pe mama. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea nici un rost.

Mama are camera ei, cam la jumătate de etaj mai jos de camera mea. Parchetul scârțâie la cea mai mică mișcare, și pe-acolo nu prea găsești altceva decât praf și mormane de hârtii. Mama stă toată ziua la o masă greu încercată de trecerea timpului, bătând de zor la mașina de scris. Scrie cărți și articole despre drepturile femeilor. Cu toate că unchiul Alfred are multe computere noi și silențioase în camera din spate, unde locuiește domnișoara Silex, și o tot zorește pe mama să ia și ea unul, ea nu se lasă convinsă. O ține una și bună că vechea ei mașină de scris e mult mai de încredere. Și, de fapt, este adevărat. Computerele o iau razna cel puțin o dată pe săptămână, iar unchiul Alfred este de părere că de vină sunt activitățile dubioase ale inșilor de sus, de la Stallery. În orice caz, zgomotul pe care-l

face mașina mamei seamănă cu niște interminabile lovituri de ciocan și se aude la toate etajele.

Observând că intru în cameră, mama își ridică privirea și își dădu pe spate pletele vopsite într-un cenușiu-închis. În pozele mai vechi, semăna mai mult cu Anthea, cu mine doar în privința ochilor căprui-deschis, dar acum nu s-ar fi putut spune că semăna cu sora mea în vreun fel. Arată cam ștearsă și poartă mereu ce Anthea numește „costumul acela oribil de culoarea muștarului” și uită de fiecare dată să-și aranjeze părul. Îmi place asta. E mereu la fel, ca o catedrală, și întotdeauna se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

– E gata prânzul? întreabă ea.

– Nu, am răspuns. Anthea nici nu s-a apucat de el.

– Atunci întoarce-te când e gata, spuse aplecându-se spre hârtia care ieșea din mașina de scris.

– Plec dacă îmi spui ce înseamnă manipularea posibilităților.

– Nu mă deranja cu lucruri de-astea, spuse răsucind foaia în sus pentru a-și citi ultimul rând. Întreabă-l pe unchiul tău. E un lucru care-i privește pe magicienii. Ce crezi de formula „iepe de prășit neajutorate”? Bună, nu?

– Foarte bună, i-am răspuns.

Cărțile mamei abundă în lucruri de felul ăsta. Îmi scapă mereu sensul lor. Mă gândeam că iepele de prășit neajutorate or fi fost vreun fel de plante greu de cultivat și am plecat trecând în revistă celelalte cărți ale ei cu denumiri ciudate, de felul *Idealiste exploatare* sau *Eunuci cu dizabilități*. Unchiul Alfred avea o masă plină cu cărți în librărie. Una dintre sarcinile mele era să le șterg de praf, dar nu se vindeau aproape defel, indiferent de cât de frumos le așezam eu în teancuri.

Mă ocupam de tot felul de lucruri la librărie: despachetam cărți, le aranjam, le ștergeam de praf și frecam podeaua în zilele în care nervii domnișoarei Potts nu îi permiteau să vină. Pentru că nervii domnișoarei Potts o luau mereu razna în zilele care urmau după ce făcea puțină ordine în atelierul unchiului Alfred.

Librăria, ca toată casa de altfel, era plină de ecoul unor strigăte precum „Ți-am spus să ștergi doar *podeaua*, femeie!“, „Ai *dis-trus* experimentul!“, „Și ești norocoasă că nu te-am făcut peș-tișor!“ sau „Atinge-o din nou și *te fac* peștișor!“

Dar domnișoara Potts, cel puțin o dată pe lună, nu putea rezista să nu pună totul în grămezi ordonate și să nu șteargă urmele de cretă de pe birou. După care unchiul Alfred se repezea pe scări urlând. Desigur că a doua zi nervii zdruncinați o țintuiau din nou în casă pe domnișoara Potts și trebuia să curăț cu podeaua. Ca răsplată mi se dădea voie să citesc oricare dintre cărțile aflate pe rafturile pentru copii.

Ca să fiu cumplit de sincer cu voi (asta e expresia preferată a unchiului Alfred), această răsplată nu a însemnat prea mult pentru mine până când am auzit de karmă și de soartă și am început să mă întreb ce înseamnă manipularea probabilităților. Până atunci aveam o înclinație de a încerca lucruri riscante. Sau îmi doream să merg să-mi vizitez prieteni în acea parte a orașului în care funcționau televizoarele. Cititul era o muncă și mai grea decât curățatul podelei. Dar într-o zi s-a întâmplat să descopăr cărțile cu Peter Jenkins. *Precis* că știți de ele: *Peter Jenkins și profesorul cel prost*, *Peter Jenkins și secretul directorului* și toate celelalte. Îmi plac foarte mult. Ocupau un raft întreg în librăria noastră, erau cam douăzeci și mă apucasem să le citesc.

Ei bine, citisem deja vreo șase și toate făceau trimitere la una care se numea *Peter Jenkins și vrăjile fotbalului*. Problema era că toate acele cărți arătau la fel. Mi-am mișcat degetul de-a lungul raftului, bănuind că trebuia să fie a șaptea. Știam că era acolo. Dar nu era. Cea din locul acela se numea *Peter Jenkins și magicianul jucător de golf*. Le-am luat la rând pe toate de pe raft și tot nu am găsit-o, și nu mai era nici cea cu secretul directorului. În locul lor se aflau trei exemplare din *Peter Jenkins și spaima ascunsă* pe care nu o mai văzusem înainte. Am scos una dintre ele și am răsfoit-o, și era aproape la fel ca *Secretul directorului*, dar nu *tocmai*, era cu lilieci-vampiri în loc de zombi în

dulapuri, chestii de-astea, și am pus-o la loc, nedumerit și extrem de frustrat.

Până la urmă, am luat una la întâmplare și apoi m-am apucat să șterg de praf cărțile mamei. Și acestea se schimbaseră oarecum. *Arătau* la fel, cu numele FRANCONIA GRANT scris cu litere mari și galbene, dar unele titluri erau diferite. Cea mai groasă, care se numea *Femei în criză*, era la fel de groasă, dar acum se numea *Pledând pentru femei*, iar cea foarte subțire, *Despre înțelepciunea maternă* în loc de *Ne folosim intuiția?*, după cum mi-o aminteam eu.

Tocmai atunci auzii pașii unchiului Alfred pe când cobora scările fluierând, gata să deschidă librăria.

– Bună, unchiule Alfred! strigai eu. Ai vândut toate exemplarele din *Peter Jenkins și vrăjile fotbalului*?

– Nu cred, spuse el, grăbind pașii spre librărie cu o expresie îngrijorată. Se repezi spre rafturile pentru copii, bombănind, în timp ce își schimbă ochelarii, că va trebui să aranjeze din nou cărțile. Se uită la cele cu Peter Jenkins. Se aplecă spre cele de dedesubt și se ridică pe vârfuri să le vadă și pe cele de deasupra. Apoi se dădu în spate cu o expresie așa de furioasă, că am crezut pentru o clipă că domnișoara Potts curățase și cărțile.

– Uită-te aici! exclamă cu dezgust. O treime din ele sunt schimbate. Asta-i criminal. Au făcut o muncă în zadar, fără să ia în *considerare* posibile urmări nedorite! Mergi afară, Conrad, și vezi dacă strada arată la fel.

Am mers spre ușa librăriei, dar, din câte-mi puteam da seama, nimic... Oh! Cutia poștală de la capătul străzii avea o culoare albastru strident.

– Uite! făcu unchiul meu după ce i-am spus. Uite de ce sunt în stare! Tot felul de detalii vor fi diferite acum – detalii *importante* –, dar ce le pasă *lor*? Nu se gândesc decât la bani!

– Cine? am întrebat eu. Nu pricepeam cum putea cineva să facă bani schimbând cărțile.

Își ridică arătătorul sus și într-o parte:

– Ei, Con. Aristocrații ăia suciți de sus, de la Stallery, ca să fiu cumplit de sincer cu tine. Așa fac ei bani, jucându-se cu posibilitățile în toate felurile. Stau la pândă, și dacă observă că ar putea obține un profit mai mare pentru vreuna dintre companiile lor, dacă un lucru sau altul ar fi puțin diferit, atunci ei învârt și trag, și *manipulează* acel lucru fără să le mai pese dacă și alte lucruri se modifică. Nu-i mai interesează. Și de data asta chiar s-au întrecut pe ei înșiși. Niște ticăloși lacomi. Oamenii vor observa și vor obiecta dacă au să continue în felul ăsta. Își scoase ochelarii și îi șterse. Furia îl înfierbânta, și pe frunte îi apăruă câteva picături de transpirație. Își vor găsi nașul, spuse el. Sau asta sper cel puțin.

– Deci, asta înseamnă manipularea posibilităților. Dar *cum* schimbă lucrurile? am întrebat eu.

– Printr-o magie foarte puternică. Mai puternică decât ne putem imagina noi, Conrad. Fii sigur de asta, contele Rudolf și familia lui sunt oameni foarte periculoși.

Când, în sfârșit, am ajuns în camera mea să-mi citesc cartea cu Peter Jenkins, am privit mai întâi pe fereastră. Pentru că mă aflam la ultimul etaj al casei, puteam vedea castelul Stallery licărind în soare, într-un punct în care dealurile verzi se pierdeau spre munții stâncoși. Îmi venea greu să cred că cineva de acolo, din acel loc înalt și scânteietor, ar avea puterea să schimbe o groază de cărți și culoarea de pe cutiile poștale aici, la Stallchester. Nu pricepeam de ce și-ar fi dorit așa ceva.

Anthea își ridică ochii din cărți și îmi explică:

– Atunci când modifici o serie de lucruri și schimbi cursul evenimentelor, apar repercusiuni mai mici sau mai mari. De data asta se pare că au făcut un salt mare și se vede diferența, adăugă ea, răsfoind tristă fișele cu notițe. Am aici note despre două cărți care acum nu mai există. Nu mă mir că unchiul Alfred este supărat.

Până a doua zi ne-am obișnuit cu schimbările. Câteodată era greu să ne amintim că vechea culoare a cutiilor poștale fusese

roșu. Unchiul Alfred spunea că noi ne mai aminteam pentru că trăiam în acea parte din Stallchester.

– Ca să fiu cumplit de sincer cu tine, spunea el, jumătate din Stallchester trăiește sub impresia că acele cutii poștale au fost dintotdeauna albastre. Și așa crede tot restul țării. Regele spune probabil că-s albastru regal. Jocuri mentale, asta e. Lăcomie diabolică.

Asta s-a întâmplat în vremurile cele bune, când Anthea încă mai era acasă. Cred că mamei și unchiului Alfred li se părea că Anthea avea să rămână acasă tot timpul. În vara aceea, mama îi spuse ca de obicei:

– Anthea, Conrad are nevoie de haine de școală noi pentru semestrul viitor, să nu uiți.

Iar unchiul Alfred era plin de planuri și avea de gând să extindă librăria odată ce Anthea termina școala și putea să lucreze acolo cu normă întreagă.

– Dacă voi curăța cămăruța din fața camerei mele de lucru, spunea el, m-aș putea muta acolo cu biroul. Și vom pune cărți în camera veche, poate chiar vom extinde construcția în curte. Anthea nu comenta prea mult toate astea. În luna care a urmat, deveni foarte tăcută și încordată, mocrind în sinea ei. După o vreme păru a se înveseli. A lucrat în librărie cu plăcere pe durata verii, iar la începutul toamnei m-a luat să-mi cumpere haine noi pentru școală, cum făcuse anul trecut, doar că de data asta și-a cumpărat lucruri și pentru ea. Apoi, după ce a trecut o lună din semestrul meu, a plecat.

Într-o dimineață, apăru la micul dejun cu o valiză mică.

– Mă car, spuse ea. Încep facultatea mâine. Plec cu trenul de nouă și douăzeci spre Ludwich, așa că acum vă spun la revedere și o să iau ceva să mănânc în tren.

– *Facultate!* exclamă mama. Dar nu ești destul de deșteaptă!

– Nu se poate, spuse unchiul Alfred. Avem librăria. Și tu n-ai bani.

– Am luat un examen și am câștigat o bursă. Dacă sunt atentă, îmi vor ajunge banii aceia.